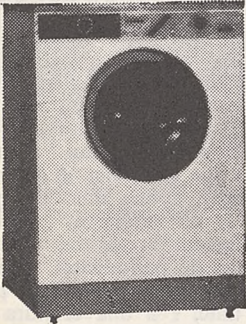


# IGNIS

SENYORA: JA TÉ A CASA SEVA LA FAMOSA RENTADORA SUPERAUTOMÀTICA IGNIS GÈMINIS?



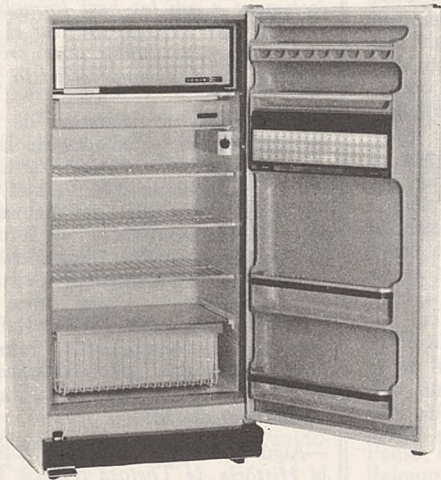
La famosa Gèminis. La Rentadora Superautomàtica IGNIS GÈMINIS. La rentadora superautomàtica més moderna, amb sis o vuit programes de funcionament completament automàtic i dotze tipus de rentat, sense intervencions manuals.

SENYORA: JA TÉ A CASA SEVA L'EXTRAORDINARI RENTAPLATS IGNIS CORSARA, FAIMÓS A TOT EL MÓN?

L'extraordinari i més recent i modern Rentaplats Superautomàtic IGNIS CORSARA en el mercat. Rapidíssima col·locació i rapidíssima retirada de la vaixel·la i també la gran comoditat de poder deixar dins el rentaplats tot el que conté fins al moment que calgui tornar a utilitzar-ho. Ràpid i eficaç, el rentaplats CORSARA té tres programes de rentat, per a rentar la vaixel·la i els estris de cuina. Capacitat per a sis o vuit persones.



NOVA GAMMA MUNDIAL «TUTTOSPAZIO»



IGNIS exporta i ven a tots els països del món. Abans de comprar el seu frigorífic, demani al seu venedor que li ensenyi un IGNIS. Pregunti, vegi, toqui'l i... decideixi després. Compararà el millor, comprarà IGNIS, sense cap dubte!

# IGNIS

Distribuidora Espanyola Frigorífics IGNIS, S. A. «DEFI»  
Tallers, 77 Telèfon 231 32 05 (6 línies) BARCELONA

## temps de poesia

a cura de Joan Colomines

Voldria dir uns mots sobre els poetes que viuen a comarques. Tot-hom viu en una comarca o altra. De fet, quan parlem així, volem referir-nos als poetes que viuen isolats en un nucli un xic allunyat de les ciutats que, hom ho suposa, irradien cultura. Alguns són prou coneguts: Xavier Amorós, de Reus; Blai Bonet, de Santanyà; Vicent Andrés Estellés, de Burjassot; Marià Villangómez, d'Eivissa; tots destacats en antologies. N'hi ha d'altres, més joves: Coloma Lleal, de Badalona; Anton Carrera i Núria Albó, de Vic; Marta Pessarrodona, de Terrassa; Guillem Frontera, d'Arany; Jaume Armengol, d'Inca; Joan Manresa, de Felanitx. I de no tan joves: Fèlix Cucurull, d'Arenys; Josep Gual, de Badalona. O gens: Joan Arús, de Castellar del Vallès. Podríem afegir-hi, també en tria desigual, alguns dels noms aplegats a antologies locals: a les reusenques (J. M. Arnavat, per exemple); a l'*Antologia Igualadina* (el Joan Llacuna d'*Aurora de l'Aragall*); a *Cinc poetes de Girona* (Narcís Comadira); a l'antologia de 25 poetes joves de «Riutort» de Sabadell (entre els sabadellencs: Jordi Domènech i Francesc Garriga-Barata); a *Lleida, vuit poetes* (Guillem Viladot, resident a Agramunt); *Poetes eivissencs* (els joveníssims Josep i Isidor Marí); a la breu antologia de «Zuda» de Tortosa (Zoraida Burgos, Jesús Massip, Frederic Maurí, Manuel Pérez-Bonfill, combatius i amb empena). Haureu observat, que cito només els poetes residents a llur contrada. Tornant on érem, encara hi ha la veu dels qui fan versos de regust més local, arrelats a llur clos i a llur dèria. I quin encert no fóra convertir aquestes veus (Valls, d'Alcoi; Massanell, de Vilafranca; Puig i Llensa, de Blanes; Modolell, de Vilassar; Sala, de Centelles...) en la veu viva i combativa de cada col·lectivitat. Ara són veus anònimes per a la gran majoria, però no ho foren si esdevenien clam i portaveu de llur contrada. Perquè el poeta local ha d'esdevenir, indefugiblement, una institució dinàmica i compromesa. Amb l'època i amb els homes de l'època. Estic segur que així ampliarien l'audiència. Com li ha passat a Amorós. Vegeu, si no, aquest inici d'un possible i substancial poema seu:

### TEMPS ESTRANYS

He viscut temps estranys.

Per dir la veritat:

no n'he conegut d'altres.

Potser mai no ha existit el temps normal,  
almenys al país nostre, pobre,  
que fa llàstima.

I tinc llàstima, és clar,  
de nosaltres mateixos,  
dels pares i dels avis,  
i de tots.

Però només vull parlar del que jo he vist  
o del que he sentit contar  
tot just passant.

Per exemple...

XAVIER AMORÓS

Ja ho sabem: és de Reus. Té dos llibres publicats i aconseguí el Salvat-Papasseit l'any 1963, i el Riba l'any següent. Com Pere Ribot, de Riells, que guanyà l'Ossa Menor el 1950. I Miquel Martí Pol, de Roda, que l'aconseguí el 1953. Com Joan Argenté, de Badalona, que guanyà el Salvat-Papasseit el 1969, i Màrius Sampere, de Sant Adrià, que s'endugué el Riba el 1963. I com Jordi Pàmies, un novell ja madur, de Guissona, que aconseguí enguany, a Ripoll, la darrera edició del Salvat amb el recull *La meua casa*. I tots són i viuen a comarques. Val la pena que es digui. — J. C.